

[Erhard Jakobsen]

Jeg ved godt, at så kommer al den marxistiske snak om borgerlig og socialistisk, hvor en gudstjeneste er borgerlig, og hvis man derfor har haft en gudstjeneste søndag formiddag – sådan er det faktisk blevet formuleret af en medarbejder engang – så har man lov til i P4-ungdomsudsendelsen om aftenen at drive lige så megen socialistisk agitation, som man vil, for det opvejer jo hinanden. Der var borgerligt om formiddagen, og der var socialistisk om aftenen. Så tåbeligt har medarbejderne ved Danmarks Radio i diskussioner formuleret alsidighedsbetegnelsen, og så kan man ikke fortænke os andre i, at vi siger: må vi få lidt klarere linjer for, hvad der menes med det her.

Jeg var glad for ministerens udtalelse om, at naturligvis gælder fairnessprincippet, for det er der medlemmer af radiatorådet der har sagt ikke gælder mere, det er ikke med i bestemmelserne. Jeg holder naturligvis folkettinget fast på ministerens bekræftelse her i dag og går ud fra, at der er tilslutning i folkettinget til, at selvfølgelig gælder fairnessprincippet, sådan som Aktiv Lytterkomité i et spørgsmål formulerede det i 1972: er Radiorådet enig i, at intet firma, ingen privatperson, ingen institution må angribes i Danmarks Radios udsendelser, uden at der gives de angrebne lejlighed til på lige fod at svare på angrebet? Det skulle jo være en selvfølge, men jeg kan forsikre som aktiv lytter, at det bestemt ikke er nogen selvfølge. Det sker gang på gang, at man overfalder folk, uden at de hverken i den samme eller en påfølgende udsendelse får mulighed for at svare. Bl. a. undskyldes det med, at de ønskede det ikke. Nej, dér ligger det farlige: man lukker munden på en række folk, fordi de har den mistillid, som jeg altså ikke må have, og som jeg heller ikke har – det kommer jeg tilbage til. Men masser af mennesker her i landet, også på fremtrædende plads, har dyb mistillid til, at de får en fair behandling, og derfor får lytterne og seerne ikke et fair indtryk af, hvordan meningene er. Det fine ord meningsunivers, som man elsker at bruge i sådan de finere kredse i Danmarks Radio, bliver ikke dækket, for den ene del af universet falder væk, fordi de mennesker ikke vil udsættes for at blive svinet til på en eller anden facon i udsendelsen.

Mistillid? Jeg har absolut ingen mistillid til nogen medarbejdere i Danmarks Radio,

det giver jeg mig slet ikke af med, for jeg kender dem jo ikke. Jeg holder mig alene til, hvad jeg har hørt, og hvad jeg har set. Hvad de faktisk har sagt, kan da ikke give grundlag for nogen mistillid; det kan bare give vished om, at de ikke overholder de regler, der er tale om, og det er grundlaget for alle klager, der er rejst i Danmarks Radio.

Jeg bliver altså nødt til at sige, at jeg advarer mod den farlige radio, ikke hvis den skal opfattes, som Julius Bømholt og Peder Nørgaard i sin tid formulerede det, men hvis den skal opfattes som formuleret af Jørgen Vedel-Petersen, der, dengang han sagde det i hvert fald, var en fremtrædende leder i Danmarks Radio. Han formulerede det sådan, at farlig radio kræver farlige folk. Vi skal sætte folk på græs i Danmarks Radio, komponister, kunstnere, forfattere osv.; de skal være fremtidens kulturingeniører, der skal forme det nye samfund. Altså Danmarks Radio skal forme gennem de folk, man sætter på græs, og jeg tør sige dejligt, fedt græs med honorarer og det hele til forfattere og andre. Det er 80 mill. kr. om året, der udbetales til 3.500 mennesker til den slags omkostninger, så det er godt, fedt græs. Denne lille elite skulle have en særlig adgang til at forme den danske befolknings tankegang osv. Se, det er farlig radio, og det er den farlige radio, jeg godt vil trække tænderne ud på, for det kan ikke være en lille elite, der skal bestemme. Der må være adgang for alle på lige fod.

Jeg bøjer mig altså for, at vi ikke skal have loven ændret; jeg ved, at det ikke kan lade sig gøre. Derfor vil jeg i stedet for på det konservative folkepartis, fremskridtspartiets og CDs vegne – jeg ved, andre vil støtte os – fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget konstaterer, at upartiskheden i informationsspredningen forudsætter,

at Danmarks Radio som institution ikke tager stilling i kontroversielle spørgsmål,

at medarbejderne i Danmarks Radio ikke benytter deres stilling til at fremme personlige interesser,

og at der stræbes imod, at opfattelser, der er så væsentlige, at de har krav på almen interesse, i et rimeligt balanceforhold kommer til udtryk i Danmarks Radios programvirksomhed.